

Egy alaktalan pártkonglomerátum nem elég? - Elmesélem, miért nem tetszik a nagy ellenzéki összeborulás

Józsing Antal - 2020-09-14 18:55:21

Olvasom, hogy Hajdúszoboszlón egy volt [jobbikos fickó nyerte](#) az időközi önkormányzati képviselő-választást, mégpedig úgy, hogy nemcsak a Fidesz, de a baloldal jelöltjét is legyőzte.

Nem tudom, ki ez a Jónás Kálmán, nem tudom, hogy azért győzött-e, mert jó srác-e, vagy éppen ellenkezőleg, nálunk mind a két verzió magyarázhat győzelmet, én mindenesetre örülök neki.

Mind mindig, ha sikerül kilépünk a politikai kettős számrendszerből, abból, hogy közéletet Fidesz kontra nem-Fidesz játéktérre osztjuk.

Ezen kettős logika alapján van egyszer a kormánypárti konglomerátum, amely hősiezen küzd a rázúduló ellenséggel, Brüsszellel, Sorossal, a migránsokkal, a balliberális hordával, közben van ereje és tehetsége kijelölni a nemzet számára az egyetlen üdvözítő utat, így aztán nem csoda, hogy mindent mindig hibátlanul csinálunk, legyen az gazdaság, járvány, felsőoktatás, Marsra-szállás vagy akármi. Ezért aztán van jogalapunk a többi lúzerország kiiktatására.

Vonzó alapállás, sokan el is hiszik.

Mások meg abban hisznek, hogy a Fidesz-kormánynál rosszabb nem történhetett volna a 21. század Magyarországon, itt a fasizmus a házban, soha nem látott nagyságú talicskákkal tolják haza a pénzt a fiúk, akiknek kizárólag hazugság hagyja el a száját, miközben egyre keményebb és egyre nyíltabb Orbán Viktor diktatúrája.

Összellenzéki tüntetés 2019. március 15-én - Mit kíván a magyar nép? fotó: BM

Ez utóbbi logika szerint minden demokratikus (értsd: nem Fidesz) erőnek össze kell fognia, nem

firtatva a múltat, vállat a vállhoz vetve, összeborulva, sírva és nevetve küzdeni kell egy szép jövőért, amely el is jön, mihelyst nem úgy nevezik a kormánypártot, hogy Fidesz, és ország miniszterelnöke pedig nem Orbán Viktor lesz.

Csakhogyan én ebben nem hiszek.

Abban igen, hogy kisiklott Magyarország.

Megannyi érthetetlen, visszataszító és beteg ügy van körülöttünk, az érthetetlen oligarcháktól kezdve a kézi irányítású hatóságokon át a nemzeti kultúrgiccsekig, melyektől jó lenne minél gyorsabban megszabadulni.

De hogy mindenre az orvosság egy másik, alaktalan politikai konglomerátum lenne, abban nem tudok összintén hinni.

Mert jelenleg az ellenzék legfőbb jellemzője a formátlanság.

Szépen el lehet bújni a hatalmas ernyő mögé, amelyre az van felfestve, hogy „Anti-Orbán”, de hogy mi van az ernyő mögött, arról szinte semmit nem tudni.

Biztos, hogy sokaknak ennyi is elég nyomógombnak, mint ahogy sok ellenzéki politikusnak az is bőven elég lesz, de megkaparint egy széket 2022-ben a parlamentben.

Jelen Magyarországon a kiépülő állampárti rendszernek nem egy másik nagy és maszatos összeborulás a valódi alternatívája, hanem egymással versengő értékek, elképzelések és megoldások lennének, amelyeket karakteres, hihető figurák tolmácsolnak a választók számára.

Ha lenne ilyen, ha lesz ilyen, bizonyára többen is elgondolkodnának a Fidesz alternatíváján.

Ennek hiányában nem teszik.

Ha úgy tetszik, a Fidesz leváltásának az egyik gátja maga az ellenzéki összefogás, amelyben most nem összeadódnak a különböző jövőötletek, hanem kioltják egymást.

Ki a fene tudja megmondani most, hogy éppen mit is akar a Jobbik, hogyan áll a DK-Momentum viszony, van-e még olyan párt, hogy MSZP vagy LMP?

Én szeretném, ha mind hangos lenne, ha mind felszántaná a pályát, ha nemcsak a Fidesznek, de egymásnak is beszólnának.

Jó lenne nem elfelejteni, hogy mégiscsak erről szól a demokrácia.

Persze, választások előtt-közben-után lehet összefogni, tárgyalni, együttműködni, koalíciózni vagy kisebbségi kormányt alakítani, de könyörgöm, addig is tessék külön-külön villantani valamit az önismétlő orbánviktorozó sajtóközleményeken túl.

Talán nem ártana a választások előtt elárulni, ki mit gondol egyesével a gazdaságról, oktatásról, kultúráról, egyáltalán az ország és a világ jövőjéről.

Amikor az USA éppen bebizonyítani készül a kétpárti berendezkedés zsákutcáját, talán ne essünk ugyanabba a hibába, mert nem a Fidesz és Orbán Viktor a legnagyobb ellenség, hanem az a szellemi restség, amely a világot leegyszerűsíti, amely nem kérdez, nem kételkedik, ellenben felül a politika mozdonya által húzott gyűlöletvonatra és szemet huny a barátok vétsége felett.

Ha ez itt marad velünk, majdnem mindegy, hogyan hívják a miniszterelnököt.

Úgyhogy hajrá, Magyarország, hajrá, Jónás Kálmán!